

Παίζουμε κρυφτό;

Έλενα Περικλέους

«5... 10... 15... 20... 25... 100... 105 ... Βγαίνω και έρχομαι. Πίσω μου, μπροστά μου, δεξιά μου, αριστερά μου, δεν γίνεται.»

Είμαι η Άννα και τον έψαξα παντού. Κάτω από μαξιλάρια. Μέσα σε ερμάρια. Στο σαλόνι, πίσω από τον καναπέ. Στην κουζίνα, μέσα σε όλα τα ντουλάπια. Στο καλάθι με τα άπλυτα ρούχα. Μέσα στη σχολική μου τσάντα που είναι παρατημένη 40 και βάλει μέρες στη γωνιά. Μέσα στο ψυγείο! Ναι, μέσα στο ψυγείο. Ποτέ δεν ξέρεις. Είναι ένας πονηρός αυτός! Στην κατάψυξη δεν κοιτάξα. Κάνει πολύ κρύο ακόμη και για εκείνον. Δεν τον βρήκα πουθενά. Δημιούργησα ένα χάος σε όλο το σπίτι. Τα άκουσα και από την μαμά καλά καλά.

«Τον έψαχνα μαμά. Παίζουμε κρυφτό 40 και βάλει μέρες και δεν τον βρίσκω πουθενά. Βαρέθηκα να χάνω! Δεν τον βρήκα ούτε και σήμερα και όπως βλέπεις, έψαξα παντού...»

Είπα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα που θα γίνονταν σίγουρα ποτάμια ασταμάτητα, αφού τα συκρατούσα 40 και βάλει μέρες. Από τότε που έχω να παίζω κρυφτό με τους φίλους μου στο σχολείο.

«Ποιον έψαχνες Αννούλα μου;», ρώτησε η μαμά. Με το που έβλεπε τα δάκρυά μου να ξεπροβάλλουν, μαλάκωνε πάντα και τα ξεχνούσε όλα.

«Μα, τον αόρατο εχθρό. Παίζουμε κρυφτό.»

«Το είπες και μόνη σου! Είναι αόρατος. Είναι λογικό λοιπόν να μην τον βρίσκεις!» Είπε η μαμά σοκαρισμένη και στα όρια νευρικής κρίσης. Ξέρω πως ήταν σοκαρισμένη. Το καταλαβαίνω πάντα όταν τελεί σε κατάσταση σοκ, γιατί γουρλώνει τα μάτια, το στόμα της στραβώνει προς τα πάνω σε ένα ψεύτικο χαμόγελο και το παίζει άνετη. Τρίβει το δεξί της αυτί με το δεξί χέρι ενώ με το αριστερό στριφογυρίζει μια τούφα μαλλιά και πιστεύει πως δήθεν εγώ δεν παίρνω χαμπάρι.

«Μα, θέλω να τον νικήσω! Έτσι λένε όλοι. Ο πρόεδρος. Οι ειδικοί. Οι δημοσιογράφοι. Πρέπει να τον νικήσουμε τον αόρατο εχθρό!»

Φάνηκε να προβληματίζεται πολύ. Τα μάτια της γούρλωσαν ακόμη περισσότερο και ξαφνικά... έλαμψαν!

«Το βρήκα!» φώναξε...

Και ξεκίνησε να χορεύει το χορό της βροχής στο σαλόνι. Ο μπαμπάς που στεκόταν στην πόρτα εδώ και λίγη ώρα κοίταξε απηυδισμένος το ταβάνι. Μάλλον γιατί ήθελε βάψιμο. Άνοιξα λοιπόν και εγώ την ομπρέλα, μην τυχόν και ο χορός της μαμάς έφερνε πραγματικά βροχή.

«Θα παίζετε κρυφτό αλλά θα κρύβεσαι εσύ. Δεν θα σε βρίσκει και θα τον νικάς εσύ κάθε μέρα αντί να σε νικά αυτός. Θα έχεις με άλλα λόγια, το πάνω χέρι»

Εννοείται πως τσίμπησα αμέσως και το βρήκα καταπληκτική ιδέα. Είμαι βλέπετε σπουδαία στο κρυφτό. Με αυτόν τον τρόπο σίγουρα θα τον νικώ καθημερινά.

«Ας βρούμε, λοιπόν, όλοι μαζί την πιο καταπληκτική κρυψώνα! Εγώ κρύβομαι και εσείς μετράτε»

Μέτρησαν μέχρι το 100 και έψαξαν να με βρουν.

Κρύφτηκα στην κουζίνα. Για να γίνω πραγματικά αόρατη μετατράπηκα σε ερμάρι για τις κατσαρόλες. Αυτό το είχα μάθει από τις ταινίες που βλέπω με τον μπαμπά. Ονομάζεται καμουφλάζ. Πρέπει, για να γίνεις αόρατος, να γίνεις ένα με το περιβάλλον. Στο περιβάλλον της κουζίνας λοιπόν, έπρεπε να μετατραπώ σε ερμάρι για τις κατσαρόλες.

Φόρεσα μία στο κεφάλι για καπέλο. Έβαλα και το μεγάλο τηγάνι μπροστά από το πρόσωπο. Πήρα και τη μεγάλη ξύλινη κουτάλα και έμεινα εντελώς ακίνητη.

Η μαμά και ο μπαμπάς δυσκολεύτηκαν πολύ να με βρουν. Θα κέρδιζα το παιχνίδι αλλά τελευταία στιγμή φτερνίστηκα και εμφανίστηκα. Σταμάτησα να είμαι αόρατη. Να σας πω το πιο μεγάλο μυστικό; Για να είσαι αόρατος δεν πρέπει μόνο να είναι ακίνητος, πρέπει να είσαι και αθόρυβος!

Τους είπα να ξαναμετρήσουν μέχρι το 100 και αποφάσισα αυτή τη φορά να γίνω αόρατη στο μπάνιο. Είπα να γίνω πιο δημιουργική και να τους ξεγελάσω για τα καλά. Σκέφτηκα να γεμίσω την μπανιέρα με νερό, να ρίξω μπόλικο αφρόλουτρο και να κρυφτώ πίσω από τις φυσαλίδες.

«Ερχόμαστε!» φώναξε η μαμά και της είπα, «Ακόμη 100 παρακαλώ!»

«Ερχόμαστε!» φώναξε ο μπαμπάς και του είπα, «Δώσε μου ακόμη 150 παρακαλώ!»

Συμπέρασμα; Για να γεμίσει η μπανιέρα με νερό, χρειάζεται να μετρήσεις μέχρι το 350!

Δεν απάντησα στο επόμενο «Ερχόμαστε!» και ξεκίνησαν να με ψάχνουν. Μπήκαν στο μπάνιο, αλλά ήμουν αόρατη. Ήμουν μια μπουρμπουλήθρα με άρωμα φράουλας! Φαινόταν η νίκη να πλησιάζει πανηγυρικά! Δεν θα με έβρισκαν! Θα κέρδιζα. Αλλά... τελευταία στιγμή, μα εντελώς τελευταία, με έπιασε μια φοβερή και τρομερή φαγούρα στην πατούσα του αριστερού μου ποδιού που δεν καλοκρυβόταν στις φυσαλίδες. Προσπάθησα με νύχια και με δόντια να αντέξω. Δεν τα κατάφερα.

Ενέδωσα. Ξύστηκα. Το έκανα πολύ διακριτικά αλλά την πάτησα. Για να είσαι αόρατος, τελικά, πρέπει να είναι ακίνητος, αθόρυβος και να μην ξύνεσαι! Συμπέρασμα; Απαγορεύεται αυστηρότατα το ξύσιμο όταν παίζεις κρυφτό.

«Πάμε ακόμη ένα γύρο;» ρώτησε ο μπαμπάς όταν τα δάκρυά μου έγιναν τόσα που κινδύνευε να ξεχειλίσει η μπανιέρα.

Σκουπίστηκα, ντύθηκα και κρύφτηκα στο σαλόνι. Μετατρέπηκα στο πι και φι σε καλάθι για εφημερίδες. Αλλά δυστυχώς, οι εφημερίδες τσαλακώνονται εύκολα, και στο τσαλάκωμα επάνω ακούγεται ο ήχος του χαρτιού που θέλει να σου πει την ιστορία του.

Δοκίμασα να κρυφτώ και στο υπνοδωμάτιο. Κάτω από το μαξιλάρι. Απαλά... και ζεστά... και χαλαρωτικά... Φαινόταν πως αυτή τη φορά θα τα κατάφερνα, μέχρι που ήρθε και θρονιάστηκε στο μαξιλάρι-καμουφλάζ, η Γκριζέλ η γάτα μου. Άντεξα μέχρι το 15 κάτω από το βάρος της, αλλά θα πέθαινα από ασφυξία και έτσι, παρόλο που δεν με βρήκαν, εμφανίστηκα μόνη και έχασα και πάλι... γιατί τι να την κάνεις τη νίκη αν δεν είσαι ζωντανή να την χαρείς;

Σειρά πήρε το σπιτάκι του σκύλου. Έγινε ένα καταπληκτικό πεντανόστιμο κόκκαλο και σίγουρα και να με έβλεπαν δεν θα με αναγνώριζαν, αλλά έκανε τόσες χαρές ο Πλάτωνας, που τον είχα επισκεφτεί στο σπιτάκι του, κάτι που δεν συνήθιζα, και μου έδωσε τόσα πολλά υγρά φιλιά, που δεν άντεξα στο γαργαλητό της γλώσσας του και ξεκαρδίστηκα στα γέλια.

Είχα κουραστεί! Δεν θα έβρισκα τελικά ποτέ την τέλεια κρυψώνα. Δεν θα νικούσα στο κρυφτό τον αόρατο εχθρό. Θα απογοήτευα τον πρόεδρο. Τους ειδικούς. Τους δημοσιογράφους... και το χειρότερο δεν θα πήγαινα σύντομα πίσω στο σχολείο μου. Και, μεταξύ μας, μην το πείτε σε κανένα αυτό γιατί θα το αρνηθώ, μου έχει λείψει το σχολείο μου μέχρι τον ουρανό. Δεν περίμενα ποτέ να συμβεί αυτό.

Με το κεφάλι σκυμμένο και τη ψυχή μου να σέρνεται στα πατώματα, προχώρησα προς το σπίτι. Και τότε το είδα. Το τεράστιο μπαούλο με τα παραμύθια!

Εξαφανίστηκα μέσα στο μπαούλο.

Το άνοιξε κάποια στιγμή η μαμά αλλά δεν με είδε.

Δεν παραξενεύτηκα που δεν με είδε. Γιατί απλούστατα δεν ήμουν εκεί!

Ήμουν στο διαστημόπλοίο μου και ταξίδευα στον Άρη. Είχα βλέπετε καιρό να πάω και οι Αρειανοί φίλοι μου με περίμεναν. Μου είχαν ετοιμάσει πάρτι. Αντί για μπαλόνια είχαν φουσκώσει κάλτσες.

Δεν ξέρω αν το ξέρετε, αλλά οι μονές κάλτσες που χάνονται από το συρτάρι σας πάνε ταξίδι στον πλανήτη Άρη με ειδικά ναυλωμένο διαστημόπλοιο.

Όταν το άνοιξε ο μπαμπάς πάλι έλειπα.

Έκανα πικνίκ με την Κοκκινোসκουφίτσα στο δάσος και περιμέναμε και την Αλίκη από την χώρα των θαυμάτων για να πούμε τα νέα μας. Η Αλίκη θα έφερνε και τα τέλεια μπισκοτάκια με γεύση κανέλα που έφτιαχνε κάθε δεύτερη Τετάρτη με τον λαγό. Ήμουν χαρούμενη γιατί η Κοκκινোসκουφίτσα μου είχε χαρίσει ένα πράσινο σκουφάκι, μιας και εκείνη φορούσε μόνο κόκκινα...

Και εγώ; Εγώ θα τους μιλούσα για το πώς κατάφερα να νικήσω στο κρυφό τον αόρατο εχθρό.